

ΥΠΟΜΙΜΝΗΣΚΟΜΕΝ

ς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐπιστάταις μας ὅτι ὁ Αὐ-
στος ἔληξεν.

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

Προχθές συναντᾷ καταβαίνοντα τοῦ Ὑπουργείου τῶν
ωτικῶν τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἰταλίας Κ. Κουρτο-
σην ὁ κ. Γεννάδιος. «Λοιπὸν, τί πράττει ὑπὲρ ἡμῶν
εὐτάτη Ἰταλία» τὸν ἐρωτᾷ. Ὁ Ἰταλὸς λαμβάνει τὸ
ον διπλωματικὸν ὕφος του καὶ λέγει. «Μὴ κάμνετε
ησίας, σεῖς οἱ Ἕλληνες» Ne faites pas de sottises.
αἰρῶ πολὺ, ὅτι συμφωνοῦμεν,» ἀπαντᾷ ὁ κ. Γεννάδιος
τὸ λεπτότερον καὶ εὐγενέστερον ὕφος του. «τὸ αὐτὸ
ω καὶ ἐγὼ πρὸς τοὺς συμπολίτας μου πρὸ ἀπείρων
ων. Πρὸ πάντων νὰ μὴ κάμωμεν τὴν ἀνοητοτέρα
ἀνοησιῶν, τὸ νὰ ἀκούωμεν τὰς ἀφιλοκερδεῖς συμβου-
τῶν φίλων μας μεγάλων καὶ μικρῶν δυνάμεων.»
bleau!

ηλεγραφικῶς ἐπληροφορήθημεν ὅτι ἐν τῇ μετὰ τοῦ
δωτικῆς συνεντεύξεϊ του ὁ ἡμέτερος Βασιλεὺς εἶπεν:
— Ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν Ἑλλάδα· πράξατε ὅ,τι ἡμπορέ-
ε ὑπὲρ αὐτῆς.

καὶ ὁ Γλαδστων νὰ ψαύῃ τὴν κεφαλὴν του καὶ νὰ νο-
ῖ ὅτι αὐτὸς φέρει τὸ ἑλληνικὸν στέμμα!

Η ταχύτης τῶν Ἀγγλων περὶ τὴν διεξαγωγὴν τῶν
μικῶν τῶν ἔργων ἐν Αἰγύπτῳ θὰ ἦτο μοναδικὴ εἰς
ρονικὰ, ἐὰν δὲν τοὺς ἐθολόναμεν τὰ νερὰ οἱ Ἕλλη-
καὶ ἀπεδεικνύομεν ὅτι ἡμεῖς κάμνομεν ὀργιωρότερα
δουλαιὰς μας. Ἐντὸς 15 ἡμερῶν διεκόψαμεν σχέ-
ἐκάμαμεν πόλεμον αἱματηρὸν, ἐπροφθάσαμεν νὰ
μεν τοὺς νεκροὺς μας ὑπεγράψαμεν ἀνακωχὴν, συ-
λογήσαμεν εἰρήνην καὶ ἐφάγαμεν καὶ τὸν Ἰζιδανό-
ον. Μπράβο μας!

μεθα πλέον ὁ πισπιρλίγκος τῶν ἐθνῶν! Τίποτε με-
δὲν γίνεται χωρὶς νὰ χῶσωμεν τὴν οὐρίτσα μας!
τὸ μεγάλο ἀγγλοαιγυπτιακὸν δοῦμα, ὅπερ εἶχε δια-
εις καὶ τρόμους Ὀθέλλου, τὸ δικὸν μας τὸ ζήτημα
αἰμευσεν ὡς ἀναψυκτικὴν κωμῶδιαν ὁ Μάγιρος Γραμ-
ὸς ἢ τὰ ἄλλ' ἀπ' ἄλλων τοῦ Σουρᾶ.

αν ἐγκαίρως μεταβαίνει εἰς τὴν νέαν θέσιν του ὡς
εἰκὸς πρᾶκτωρ τῆς Αἰγύπτου ἐν Ἑλλάδι ὁ πολῦτι-
ίλος κ. Ἀναστάσιος Βυζάντιος. Καθ' ἣν στιγμὴν
όνει τὸ πολεμικὸν ἔργον, ἀρχεταὶ ἀκριθῶς τὸ εἰρη-
νικόν, περιλαμβάνον ἀπειρίαν συμπεφόντων. Μεταξὺ τῶν
ταίων δὲν εἶναι ἐλάχιστα τὰ ἑλληνικὰ· ἴσως εἶναι

τὰ πρῶτα. Ἀπαιτεῖται ἐξειδικιασμένη ἰκανότης τοῦ ἐν
Αἰγύπτῳ ἀντιπροσώπου μας, ὅπως κερδίσωμεν ὅ,τι ἀπω-
λέσαμεν· δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα εἰσεῖν νὰ ὑπάρξωμεν
ἔνευ τῶν διεσπαρμένων μεγάλων ἐμπορικῶν μας κέντρων.
Πρέπει νὰ ἀποκαταστήσωμεν ἀμυκίαν καὶ πάλιν τὴν
πολυἀριθμὸν καὶ σημαίνουσαν κοινότητά μας ἐν Αἰγύ-
πτῳ. Εἰς τὴν νοημοσύνην, τὴν λεπτότητα καὶ τὸν
ἀκέραιον χαρακτῆρα τοῦ κ. Βυζαντίου ἔχομεν πλήρη πε-
ποιθήσιν· διὰ τοῦτο προσδοκῶμεν ὅτι θέλει ἀνταποκριθῆ
πληρέστατα εἰς τὸ μέγεθος τῶν περιστάσεων.

Τὰ μόνα ἔγνη τῆς δόξης τοῦ Ἀραμπῆ:
— Νὰ ὀνομαστοῦν μερικὰ σκυλιὰ Ἀραμπῆδες καὶ νὰ
δοθῆ τὸ αὐτὸ ὄνομα εἰς μερικοὺς φίλους ὡς παρατσούκλι.

Εἶπε καὶ ὁ κ. Στέφανος Ξένος τὴν γνώμην του περὶ
τοῦ κ. Λεκατσᾶ, διότι αὐτὸν ὑποθέτομεν συγγραφέα τῶν
τεσσάρων σελίδων ἐν ταῖς Νέαις Ἰδέαις ἐκ τῶν ἐν αὐ-
ταῖς ἀνκρομένων δειπολιστῶν, δεικτῶν, προδεικτῶν,
κοβάλων, μιμούλων καὶ προφθαλιστῶν! Καὶ ξεύρετε
ποῖον εἶναι τὸ ἔγκλημα τοῦ κ. Λεκατσᾶ διὰ τὸν κ. Ξέ-
νον; Ὅτι δὲν ἀνήκει εἰς καμμίαν ἀπ' αὐτὰς τὰς τάξεις
τῶν κοβάλων καὶ ὅτι δὲν εἶναι μέλος κανενὸς κλάμπ.
Ἐνῶ ὅσοι παριστάνουν τὸν Σχασκίαν πρέπει νὰ εἶναι
μέλος τῶν κλάμπς. Ἄλλο ἔγκλημα τοῦ κ. Λεκατσᾶ
—κατὰ τὸν παραδοξολόγον κ. Ξένον—εἶναι, ὅτι δὲν
διόρθωσε τὸν Σχασκίαν, καὶ ὅτι ὁ Σχασκίαν οὔτε νὰ
μεταφράζεται πρέπει οὔτε νὰ παριστάνεται. Ἄλλοι, ὅτι
δὲν ἐδιόρθωσεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὴν γλώσσαν τοῦ μετα-
φραστοῦ κ. Βικέλλα. Καὶ τελευταῖον ὅτι ὕβρισε τὸ κοι-
νόν, διότι εἶπεν εἰς τὸ τέλος τῆς παραστάσεως τοῦ
Ὀθέλλου ὅτι ὅσον εὐγνωμονεῖ τὸ κοινόν διὰ τὴν θερμὴν
πρὸς αὐτὸν ὑποστήριξιν, ἄλλο τόσον περιφρονεῖ τοὺς ὀλί-
γους ἐχθροὺς του, οἵτινες τὸν εἶχον ὑποδεχθῆ εὐθὺς ἐξ
ἀρχῆς διὰ συριγμῶν. Ὁ κ. Ξένος δὲν περιορίζεται νὰ εἶ-
ναι διασκεδαστικὸς, ἀλλὰ θέλει νὰ γίνεταί καὶ κακὸς.
Δὲν πειράζει· ἡ φύσις τῶν γελωτοποιῶν ἐνέχει πάντοτε
ὀλίγην μοχθηρίαν· ὁ δὲ παραφυσικὸς κριτικὸς τῶν Νέων
Ἰδεῶν καὶ φοβερός ἀντίπαλος τοῦ Σχασκίαν ἢ Σκιπε-
τάρου δὲν ἔπρεπε ν' ἀποτελέσῃ ἐξαιρέσιν.

Ὁ ἀποψινὸς Παληίνθρωπος, διπλοῦς, θὰ κάμη
πάλιν θραῦσιν!

ΕΚ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

(Συνέχεια τῆς προηγούμενου ἀριθ. 310)

Καίτοι ἐν τῇ ἐσχάτῃ εὐρισκόμενος ἀμηχανίᾳ, προσε-
πάθουν οὐχ ἥττον νὰ φρίνωμαι ὅσον τὸ δυνατὸν ἀπαθέ-
στερος.